

Lovfestede diakonstillinger

Av Geir Lahnstein

I dette innlegget tar Lahnstein opp et viktig anliggende, som er blitt «glemt» vel lenge. Artikkelen er også publisert i Vårt Land (18.7) og har fått positiv respons fra Ivar Gjerdi og Johan Arnt Wenaas. Wenaas som er formann i Diakonirådet for den norske kirke, skriver bl.a.:

— Lovfesting av diakonstillinger betyr i virkeligheten å sikre diakoniens plass og livsrom i menighetens liv. Det vil «alminneliggjøre» diakonien på en god måte, i den forstand at den blir en selvfølgelig og naturlig del av menigheten.

Dermed blir den ikke bare en «sak» eller en «utfordring» som man tar opp når en synes en har overskudd til det eller en ildsjel tar et initiativ.

Mens kirken altfor ofte fremstår som en «preke og mene» kirke, hevder Wenaas, sitter det fortsatt en del mennesker med sorg, belastninger, sykdom, ensomhet, avvik, handicap — og håper at kirken ville møte dem med noe annet og mer enn «meninger». Med den helhetsomsorg som vi med et fint ord kaller diakoni. Et ord vi håper skal bli et hverdagsord. Og som kanskje vil avgjøre om kirken i framtida skal bety en aktuell og nærværende livskraft i vårt folk. Eller om vi blir redusert til en sekt som sitter og mener ting i en krok for oss selv.

Så stort perspektiv ønsker jeg for min del å legge på det som har med diakoni og diakoniens vekst i våre menigheter å gjøre.

Så langt Wenaas, her følger Lahnstein.

I år er det 10 år siden Senterpartiets statsråd Anton Skulberg i den daværende Korvald-regjering fremmet eget lovforslag om diakonitjeneste i Den norske kirke, Ot.prp. 65 (1972-73). Alle som er opptatt av diakoni, vet hvilken skjebne dette lovforslaget led. Før forslaget rakk å bli ferdigbehandlet i Stortinget, ble det regjeringsskifte. Da regjeringen Bratteli overtok i oktober 1973, trakk man lovforslaget tilbake. Og i dag står vi fremdeles uten lovfestet diakonitjeneste. Men etter regjeringsutvidelsen i forrige måned, er den politiske situasjon atter forandret. Kr.F. og SP som i 1973 sto bak Skulbergs lovforslag, er igjen i ansvarlig regjeringsposisjon. De burde se det som en viktig oppgave å tørke støvet av 1973-forslaget, og burde ikke ha innvendinger mot å fremme et tilsvarende lovforslag for Stortinget i dag.

Kirkens syn i denne sak er i alle fall klinkende klar. En rekke bispemøtevedtak foreligger om

spørsmålet. F.eks. uttalte bispemøtet seg helt entydig i 1969 da dette spørsmålet var sterkt fremme i den offentlige debatt: «Bispemøtet henstiller til departementet å ta skritt til å få opprettet lovfestede diakonstillinger. Det gjelder diakonale hovedstillinger i menigheten med selvstendig arbeidsområde...» Også fra annet kirkelig hold ble det den gang ytret sterke ønsker om å få opprettet lovfestede diakonstillinger. Diakonforbundet, Diakonirådet, diakoniinstitusjonene, Bispedømmenes fellesråd og Det frivillige kirkelige landsmøte gikk samtlige inn for saken.

Nye vidløftige utredninger om diakoni burde det ikke være behov for. Det trenerer denne gode sak ytterligere.

Alvoret i saken understrekes ved de betydelige oppgaver menighetene står overfor i de kommende år. En godt utbygd diakonitjeneste står helt sentralt i et samfunn som i stadig større grad preges av kontaktløshet og oppløsning, og hvor trygghet og medmenneskelig omsorg er en mangelvare i nærmiljøet. Derfor anbefales det at lovforslaget av 1973 med evt. endringer fremmes på nytt for Stortinget så raskt som mulig.

Med lovforslaget bør det også utarbeides en opptrappingsplan for diakonstillinger, hvor det langsiktige mål bør være en fast ansatt diakoni hver av landets menigheter.

Dette blir kostbart, vil man hevde. Men til regnestykket hører også med de mange frivillige medarbeidere som en slik godt utbygd diakonitjeneste vil mobilisere.